

текст. Според някои предания тези манастири и черкви са посещавани за молитви от хайдутите.⁶⁸

Нерядко като хайдушки сборища се определят и хайдушките скривалища /най-вече пещери/. Хайдушките кладенчета /извори/ също са натоварени с такива функции. Над двадесет са битуващите във фолклорната история хайдушки извори в Сливенски район-най-много са в Котленския балкан.

Съществено място във фолклорната хайдушка история заемат топонимите, свързани с хайдушките засади и сражения и особено с хайдушкото имане. Дори хайдушкото сборище, хайдушката пещера, скривалище в преданията често се препокрива с мястото на скритото хайдушко имане. Така хайдушкото сборище е и мястото за пазене на хайдушкото имане. Явно тук е вложен определен контекст - хайдушкото сборище, като център, като най - важното, най- хайдушкото място трябва да бъде и мястото, където да се пази хайдушкото съкровище. Тук отново ще припомня непрекъснато възпроизвеждащата се ситуация във фолклорната хайдушка история и конкретно в преданията за хайдушкото имане, според която, независимо, че точно се знае скривалището му и подробно е описана знаковата система за разпознаване, дори са известни подробности за изградените съоръжения, то никога не е намирано и продължава търсенето му. За задължителното му опазване свидетелстват цитираните предания, разказващи за нарочните мерки, взети от войводите чрез изграждане на специални съоръжения и за убиването на зидари, които ги правят, „за да не се говори повече за скритото злато“.⁶⁹

В края на първа глава споменах за интересно явление относно хайдушкото имане - това, че то задължително има „свой“ собственик и задължително той е войвода. Това явление е конкретно обвързано с хронотопния вариант във фолклорната хайдушка история. Всяко хайдушко имане има своето място в хайдушкото пространство, обозначено чрез конкретни топоними. В съхранената информация за тях присъстват и образите на конкретните войводи и количеството на скритото хайдушко злато, вариращо от един до четирдесет „катъра“ /то-